

"La independència del Principat no ajudaria a la resta dels Països Catalans"

A. GONZÁLEZ / A. GINÉS VALÈNCIA

Els últims mesos ha tornat a revifar el debat entorn el nacionalisme a València i la identitat dels valencians. També han aparegut uns nous *Quaderns d'Orientació Valencianista*, sota el títol de *País Valencià, segle XXI*, en els quals ha participat. Què ha motivat l'edició d'aquests *Quaderns*?

Les motivacions, quan ens decidim a coordinar a una sèrie de gent perquè opine sobre el tema, són tant de llarg abast com més immediates. D'una banda, veiem com hi ha tota una sèrie d'atacs sistemàtics als referents del nacionalisme al País Valencià, referents fusterians, que conformen un projecte transformador i crític, mentre que des de l'anomenada tercera via s'intenta una tornada a posicions que nosaltres identifiquem com a regionalistes.

Però la crítica a aquesta deriva no és cap novetat. El que passa és que fa poc van saltar les alarmes quan al congrés del Partit Socialista es va tractar de substituir el nom de País Valencià, en un intent per adaptar-se a un discurs més pragmàtic i més adequat a l'hegemonia del PP i a aquest regionalisme que ha calat en la societat valenciana. Al mateix temps, el partit nacionalista hegemònic, el BLOC, també hi havia moviments semblants, amb sectors que volien fer aquest acostament al regionalisme, intentant apartar el llegat de la tradició fusteriana, més crítica, adaptant-se als símbols, a la denominació i a tota una perspectiva d'un valencianisme més innocu, més acceptable per la ideologia dominant que ha difós el PP, aquest regionalisme neo-conservador.

Per últim, creiem que també s'havia de donar veu en aquest debat a gent crítica amb la deriva del nacionalisme i d'alguna manera replantejar la vigència de les arrels del que anomenem fusteria, per dir-ho d'alguna manera. Aquestes van ser els motius concrets. Aquestes dos evolucions coincidirien molt en el temps.

Aquestes derives de què ens parles en del fusterianisme quin rerefons tenen? Per què apareixen?

Hi ha un context global, polític o cultural, en els anys 80 i 90: una remun-tada en general del pensament conservador arreu d'Europa, un descrèdit dels moviments d'emancipació, dels moviments crítics, del marxisme i d'altres moviments, ecopacifistes, radicals, etc. I això està latent en eixa crítica cap a l'esquerra més o menys fusteriana.

La principal crítica que fan és la del radicalisme, no solament en la qüestió nacional de plantejar els Països Catalans, sinó també en la crítica al folklorisme, en ser massa d'esquerres o en ser massa alternatius... i es pensa que això

ENTREVISTA

Entrevista a Pau Viciano, historiador

Pau Viciano és un historiador especialitzat en la fiscalitat, les finances municipals i l'oligarquia urbana de la baixa edat mitjana a Castelló de la Plana. I també és un dels autors que més ha reflexionat sobre la identitat valenciana i sobre reptes i polèmiques del nacionalisme al País Valencià. Recentment ha co-editat uns volums dels *Quaderns d'Orientació Valencianista* que, sota el títol *País Valencià, segle XXI*, han donat veu a diverses personalitats per reflexionar sobre el país i, en molts casos, per reivindicar l'herència de Joan Fuster. Podeu consultar una versió més extensa de l'entrevista a la pàgina web de L'ACCENT.

el poble no ho ha acceptat.

Hi ha una sèrie de gent que havia treballat amb el valencianisme en aquestes coordenades, però com que veia que no hi havia un resultat polític important o significatiu van pensar que era més pragmàtic anar cap a una via de reconciliació més de centre. Per tant un context global, i un cert cansament també, no es pot negar, l'oportunitisme d'una certa gent -molt poca, afortunadament- que per fer la seua carrera personal va decidir seguir altres vies.

Aquesta via que es considera a si mateixa pragmàtica ha funcionat?

Jo crec que no. De fet Unió Valenciana, que era el model, ha desaparegut fagocitada pel PP, que és l'espanyolisme de tota la vida amb un cert discurs regional. Si qualsevol via política que apel·le a regionalisme o a nacionalisme si no té una distància respecte d'aquest model general i té un projecte diferent, acaba fagocitat.

La tercera via ha tingut el paper d'afèblir el nacionalisme d'esquerres i, per contra, no ha sabut apropar la dreta o el regionalisme cap als seus posicionaments. En el seu moment podria haver servit per integrar el blaverisme cap a un consens democràtic del país. Si Unió Valenciana s'hagués passat a la tercera via -per dir-ho així- hauria sigut positiu perquè hauria civilitzat aquesta dreta. Això ho han intentat a última hora algunes persones com Hèctor Villalba i algunes formacions amb un valencianisme centrista no anticatalanista, però han fracassat perquè el seu marge electoral és mínim, perquè això pressuposa que hi ha un sentiment de valencianitat en la població amb un cert contingut polititzable i no solament un reflex d'espanyolisme regional.

Pau Viciano reivindica l'herència de Joan Fuster per al futur del País Valencià

Totes les crítiques que ha rebut el nacionalisme catalanista són iguals? Hi ha molts tipus de crítiques. Jo crec la crítica que no és admissible és la que va a la culpabilitat de la ideologia o del projecte en si mateix o de la pràctica política en el sentit que va ser provocadora, irresponsable i que va generar antipaties, la reacció blaveriana i de la dreta. Més quan sabem que aquella era una època, anys 70 i principis del 80, de molta efervescència política i que la reacció anticatalana suposadament popular va ser organitzada i finançada pels aparells tardofranquistes o també per altres sectors que no estaven interessats en un canvi polític i en el creixement del nacionalisme al País Valencià. Probablement una de les crítiques que podem fer és que no es va tenir una certa prudència, però aquesta crítica és molt fàcil de fer-la ara.

Darrere del reviscolament de la tercera via hi ha una sèrie d'interessos molt focalitzats al Principat. El que s'observa ja fa anys al Principat és una progressiva incomoditat amb el País Valencià, ja que hi ha una hegemonia molt important del PP i és comprensible pensar que per fer ponts i tenir relacions institucionals amb el País Valencià s'ha de passar pel PP com a interlocutor. Però el que no pot ser és que això siga a costa de blanquejar totalment l'actuació del PP. Per exemple, *La Vanguardia* sobre tot als articles d'opinió, però també amb la informació general valenciana, ha anat justificant les polítiques del PP i desqualificant els nacionalistes valencians. Es vol fer creure que per culpa del valencianisme fusterià i catalanista existeix un estat d'hostilitat cap a Catalunya que és el que impedeix que pugua haver una millor relació entre el Principat i el País

Valencià. Parle de *La Vanguardia* com podria parlar de molts sectors del PSC, de CIU i altres partits, que també estan en la línia d'abandonar el País Valencià un poc a la seua sort o bé intentar aconseguir algun tipus d'acords passant per damunt dels nacionalistes i d'alguna manera donar credibilitat a les polítiques suposadament valencianistes del PP.

Quina pensés que hauria de ser l'actitud des del Principat respecte a tota aquesta qüestió de la identitat dels valencians?

Jo entenc que és difícil i puc comprendre un cert cansament del Principat: un "campi qui pugui" a causa de les majories sistemàtiques del Partit Popular. A més quan, a determinades zones la situació de la llengua està molt deteriorada, ells poden pensar que han de centrar les seues forces al Principat.

Tanmateix, s'ha d'insistir en iniciatives que connecten els territoris, però no només de caire polític partidista, sinó que cal també un teixit social en què es pugua recolzar un projecte polític. S'han de crear teixits, associacions científiques, culturals que superen la barrera autonòmica.

Això és més important, al meu entendre, que no pas que s'independitze Catalunya. És un cas molt hipotètic, però jo penso que un Principat independent potser no ajudaria a la resta dels Països Catalans, ja que generaria una actitud anticatalana en els altres territoris i qualsevol reivindicació de la unitat de la llengua seria vista com una mena de *quintacolumna*. Entre reforçar la sobirania unilateral d'un territori o reforçar la unitat del conjunt quasi estaria per això darrer, encara que òbviament, en la realitat, aquests processos no són exclouents i necessàriament tenen ritmes diferents.

LA REMATADA

Llaunes a les festes

MARC GARCIA BARCELONA

La majoria de festes majors ja han passat, i com cada any, les més concorregudes, han patit el mal de les llaunes. Dediques mesos de treball, arrisques milers d'euros, dotzenes de persones fan tornos de barra, de muntatge, d'organització, desinteressadament, mentre uns pocs aprofiten tot aquests esforços col·lectius i en benefici col·lectiu, per fer el negoci particular, per a benefici particular.

Algú dirà, el carrer és de tots i no podem criminalitzar a una pobra gent que intenta sobreviure venen 4 llaunes. Jo els diré que, el carrer, com la terra és de qui se la treballa, i que per tant, la beguda, menjar, o qualsevol altre benefici econòmic d'una festa major, ha de ser consultat amb l'organització. Al meu barri, a part del benefici col·lectiu de l'organització, d'altres col·lectius han pogut autogestionar-se gràcies a la festa major. Els Mojtis de suport a l'Alfonso (cas Kubotan), l'Aigua de València (cas Torreta), els gofres i bikinis per la ràdio del barri, el dinar de L'ACCENT o de la campanya contra la crisi, i d'altres col·lectius que han sabut aprofitar la plataforma d'una festa multitudinària per vendre material propi que no suposi un greuge per a l'organització, complementant la festa enlloc de competir-la. I desengananyem-nos, consumim les llaunes no tant sols no és un benefici col·lectiu, sinó que tampoc és un mode de vida gaire digne, sovint controlat per màfies organitzades, o per gent de baixa estofa que no comparteix l'esperit crític de la festa però, n'aprofita la nul·la presència uniformada (secretos... a mantat!), que els obligui a plegar. I quan l'organització els recrimina la seva posició egoista, no dubten en *xulejar* el personal, i titllar-los de feixistes. D'altres vegades topen amb gent amb menys escrúpols i paciència vers els aprofitats com ells i fugen corrents després de regalar nevera i llaunes, i fins i tot fan donatiu de la venda a l'organització.

Amb el temps però hem aconseguit petites victòries, on aquests miserables ja tenen assumit que en el recinte de festa, la recaptació va íntegrament a benefici col·lectiu (tant el que vengui la barra, com el que ens regalin els llauners!), i tendeixen a ocupar espais secundaris al voltant de la festa, lluny de la barra, però aprofitant-se un cop més de l'esforç col·lectiu de la festa. Sinó, com és que aquesta nit no n'hi havia cap de llauner a la plaça Osca o al pàrquing de l'estació? Segurament perquè l'organització de les festes ja fa dies que ha desmuntat, no hi ha concert i hi passa una patrulla cada 5 minuts. Aneu aquesta nit amb la nevera, i les llaunes a *xulejar* la patrulla en un pàrquing buit, això sí, porteu l'mp3 o la guitarra, que sinó se us pot fer llarg.

**Casal Popular
la Forja del Clot**

DILLUNS I DIMECRES de 19h a 22h
DIVENDRES I DISSABTE de 19h a 22h

C/Escoltors claperós 1120
<M> L1 L2 Clot i Renfe.
[B Clot-Camp de l'Arpa (BCN) RPCC]

- www.ajic.cat -

BARRAQUES

Tarragona 2009

Del 17 al 20 de setembre

Passeig de les Palmeres

http://barraquestarragona.blogspot.com/

festa popular i concerts!

